

РЕШЕНИЕ

№ 328

гр. София, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 18.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7194** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Н. Д. К. срещу писмо с рег. № 433200-64430 от 15.06.2021 г. на началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което е отказано издаването на СУМПС на жалбоподателя по негово заявление за издаване на документ за самоличност с вх. № 5427 / 11.09.2020 г.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на отказа за издаване на СУМПС. Искане се от съда да се отмени изцяло изричният отказ за издаване на български личен документ – СУМПС, като незаконосъобразен поради необоснованост и нарушаване на приложимия материален закон. Счита, че следва да се приложи по аналогия разрешението, което е дадено от Конституционния съд в Решение № 3 от 23.03.2021 г. по конституционно дело № 11 от 2020 г., с което са били обявени за противоконституционни разпоредбите на чл. 171, т. 1, б. „д“ и чл. 171, т. 2, б. „к“ от ЗДвП. Административният орган, като отказва да издаде СУМПС, ограничава конституционно установени права на Н. Д. К. (на свободно придвижване, на напускане на пределите на страната, на упражняване на правото му на собственост върху автомобила в пълен обем). Посочва се в жалбата, че К. няма дължими и неплатени глоби по ЗДвП. Електронните фишове, които са описани в обжалвания акт, не са му връчени, респ. не са влезли в сила.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, явява се лично, не се представлява. Заявява, че поддържа изложеното в жалбата. Претендира разности.

Ответникът по жалбата – началник на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно

призован, не се явява, не изпраща представител. Изразява писмено становище по същество на жалбата.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази доводите на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на документ за самоличност на български гражданин вх. № 5427/11.09.2020 г., Н. Д. К. е поискал издаване на СУМПС от 03 – РУ – СДВР. По повод на това заявление пред АССГ се е развило производство по реда на чл. 145 АПК. Прието е от предходен състав на АССГ (17 с-в, Трето отделение, административно дело 11937 по описа за 2020 г.), че жалбата на К. е основателна. С решение № 2133 / 01.04.2021 г. е постановено, че се отменя мълчалив отказ на началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тоест отменен е мълчалив отказ за издаване на документ за самоличност (СУМПС) по заявление на Н. К.. Преписката е изпратена на началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР за произнасяне съобразно мотивите на съдебното решение и дадените в него указания по тълкуване и прилагане на закона.

След получаване на преписката, началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР е постановил изричен отказ, предмет на оспорване по настоящото дело. В него на практика е посочено, че се отказва издаване на СУМПС на Н. К., докато не заплати дължимите глоби съгласно чл. 159, ал. 2 ЗДвП. Посочено е в обжалвания акт, че от извършена справка в АИС АНД се установява, че към дата 10.05.2021 г. К. има неплатени глоби по електронни фишове № № 2010027; 2745288; 3288336; 4017931.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Налице е правен интерес за Н. Д. К. да обжалва писмо с рег. № 433200-64430 от 15.06.2021 г. на началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР. В обжалваното писмо е посочено, че производството по издаване на СУМПС е подновено. Действията на административния орган са във връзка с влязло в сила Решение на АССГ, Трето отделение, 17 с-в. С това решение е отменен мълчалив отказ по заявление № 5427 от 11.09.2020 г. на Н. К.. С писмо рег. № 433200-64430 от 15.06.2021 г. на началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР на практика се отказва изрично издаването на СУМПС с два основни аргумента. Първо, К. следва да представи за унищожаване предходното СУМПС и второ, следва да се заплатят дължимите глоби. Писмото няма характер на уведомление за отстраняване на недостатъци в 3 – дневен срок по смисъла на чл. 30, ал. 2 АПК. Посоченото означава, че се засягат права на жалбоподателя, което обосновава наличието на правен интерес от оспорването – аргумент от чл. 147, ал. 1 АПК. Жалбата е подадена в срок, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Съгласно чл. 50 от ЗБЛД, българското свидетелство за управление на МПС е индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност за управление на МПС. Правната регламентация на производството по издаване на СУМПС се съдържа в Правилника за издаване на български лични документи. В чл. 12 от Наредба I – 157 на МВР за условията и реда за издаване на СУМПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина са очертани конкретни хипотези, включително при подмяна поради изтичане на срока за валидност (каквто е настоящият случай). Подмяната се извършва на основата на подадено заявление по образец.

Следва да се посочи, че в Решение № 2133 от 1.04.2021 г. на АССГ, Трето отделение, 17 състав (влязло в сила на 21.04.2021 г.) е установено, че при новото разглеждане на

преписката, началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР следва да се съобрази с обстоятелството, че към датата на подаване на заявлението от страна на Н. К., липсват доказателства за връчване на електронните фишове (4 на брой). Липсват и доказателства тези електронни фишове да са влезли в сила, т. е. да са станали изискуеми и да не са платени от К.. В диспозитива на решението е посочено, че преписката се връща на административния орган за произнасяне по заявление за издаване на документ за самоличност (СУМПС) вх. № 5427 / 11.09.2020 г. при спазване на дадените указания с решението по тълкуването и прилагането на закона. Решението е влязло в сила на 21.04.2021 г. и следователно за административния орган то е било задължително. Административният орган е следвало да се съобрази с обстоятелството, посочено в мотивите на съдебното решение, че липсват доказателства електронните фишове да са връчени по надлежния ред, респ. липсват доказателства, че са влезли в сила. Тези факти са преклудирани с влизане в сила на съдебното решение и са били задължителни за административния орган. Вместо да ги съобрази при новото си произнасяне, органът в обжалваното писмо отново е преповторил тезата си, че електронните фишове са връчени редовно при условията на отказ на дата 05.11.2020 г., респ. влезли са в сила на дата 20.11.2020 г. Тази теза е защитавана и в хода на делото пред 17 състав на АССГ, но не е възприета от съда в крайния му акт.

Това означава, че изричният отказ противоречи на материалния закон и на влязлото в сила съдебно решение. Органът не се е съобразил с дадените от съда задължителни указания. Административният орган е бил длъжен да се съобрази с тези указания. Обратното обезмисля воденото пред АССГ, Трето отделение, 17 състав дело. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал. 2 АПК – при отмяна на акт, който е предоставен на преценката на административния орган, съдът изпраща преписката на съответния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Съдът е определил и срок за издаване на акт – 7 дни.

С издадения административен акт – писмо рег. № 433200-64430 от 15.06.2021 г. на началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР се отказва издаването на СУМПС. Съгласно Решение 15000 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. дело № 5326 / 2019 г., Трето отделение, „издаването на СУМПС предполага и включва неговото предоставяне на лицето, за което се отнася“. Не е спорно по делото, че СУМПС не е предоставено на жалбоподателя К..

На основание чл. 170, ал. 2 АПК при оспорване на отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. Съдебната практика показва, че най-често се доказва фактът, че актовете, с които са наложени глоби, са обжалвани пред съд, респ. че задълженията са били платени (в този смисъл Решение № 10670 от 04.08.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9848 / 2019 г., Седмо отделение). В конкретния случай обаче, К. не твърди, че е платил наложените му глоби, респ. не твърди, че е обжалвал електронните фишове. Твърдението му се свежда до факта, че електронните фишове не са му връчени по надлежния ред. Това обаче е отрицателен факт. Следователно тежестта да се докаже, че електронните фишове са връчени по надлежния ред, респ. са влезли в сила, пада върху административния орган.

В тази насока пред АССГ са представени писмени доказателства. Постъпило е писмо от началник отдел „Пътна полиция“, в което е посочено, че за електронни фишове серия К № 2010027 / 2018 г. и серия К № 2745288 / 2019 г., издадени от ОДМВР – В.

(по данни от ОДМВР – В.), не са налични обратни разписки. На следващо място, приобщено е по делото писмо (към което е приложена административнонаказателна преписка - 34 листа) от началник отдел „Пътна полиция“ – П.. Приложен е електронен фиш Серия К № 3288336 / 2020 г. Приложен е и електронен фиш Серия К № 4017931 за извършено нарушение на дата 03.10.2020 г. И върху двете копия на тези фишове е отбелязана дата 05.11.2020 г., което явно означава, че административният орган счита, че са връчени на К. на тази дата. Анализът на така посочените документи води до извод, че липсват каквито и да е доказателства, че посочените в оспорвания акт четири електронни фиша са връчени на Н. К. по надлежния ред.

Този извод се подкрепя и от наличното по делото писмо от 04.11.2020 г. на началник на ОПП – СДВР (Главен инспектор) (л. 43 от делото). В писмото е указано, че Н. К., на основание чл. 30, ал. 2 АПК, следва в тридневен срок от датата на настоящото уведомление да отстрани недостатък по своето заявление, а именно „да Ви бъдат връчени издадените на Ваше име невръчени електронни фишове по ЗДвП и Кодекса за застраховане“. Писмото е връчено на 05.11.2020 г. на К.. Следователно служителите на КАТ са приели, че електронните фишове не са били връчени. От обстоятелството, че в този тридневен срок (считано от 05.11.2020 г.) К. не е предприел действия за получаване на електронните фишове, не може да се направи извод, че те се считат за връчени на дата 05.11.2020 г. Такава законова презумпция в ЗДвП не е установена. Не са представени и доказателства, че производството е било прекратено, поради неизпълнение на дадените указания от страна на К..

Основният спорен въпрос по делото е това, дали наложените глоби на Н. Д. К. са дължими. В разпоредбата на чл. 159, ал. 2 ЗДвП е посочено, че не се издава СУМПС до заплащане изцяло на дължимите глоби. Въпросът би бил ясен, ако законодателят беше установил израза „наложени глоби“. В този случай без значение остава обстоятелството дали електронните фишове са били надлежно връчени. Използването на израза „дължими глоби“ обаче налага извода, че в случая от значение е обстоятелството дали електронните фишове са влезли в сила. Едва тогава те са дължими. За да влязат в сила електронните фишове, те следва да бъдат връчени по реда на ЗАНН или по реда на специалния закон. В случая е приложима разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, съгласно която електронните фишове се изпращат с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. Видно от събраните по делото доказателства това не е направено. Направен е опит за връчване на електронните фишове на Н. Д. К. при връчване на уведомлението по чл. 30, ал. 2 АПК. Отказът обаче не е оформен по правилата на ЗАНН. Следвало е да се извърши отбелязване върху самия електронен фиш, респ. върху разписката, че лицето отказва да го получи и да се подпише от свидетел. Така както е установено в чл. 43, ал. 2 ЗАНН. В тази насока се споделят доводите, посочени в пункт 5 от жалбата, по повод на която е образувано делото.

Вече беше посочено, че въпросът дали електронните фишове са надлежно връчени, респ. влезли в сила е изяснен от съда в Решение № 2133 от 1.04.2021 г. на АССГ, Трето отделение, 17 състав (влязло в сила на 21.04.2021 г.). Към датата на постановяване на решението не са представени допълнителни доказателства за връчване, респ. за влизане в сила на електронните фишове. Това означава, че следва да се приеме, че Н. К. няма дължими глоби по смисъла на чл. 159, ал. 2 ЗДвП, които да са пречка да му бъде издадено СУМПС. Налице са били предпоставките да бъде

издадено СУМПС по подаденото от К. заявление.

По своята правна характеристика СУМПС е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 АПК. Издаването на СУМПС е административна услуга по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на Закона за администрацията. Съгласно § 8 от ПЗР на АПК уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършване на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им.

Следва да се посочи, че след връщане на преписката на началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР за произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение, неизвършването на фактически действия от страна на административния орган би попаднало в обхвата на чл. 256 АПК.

С оглед изхода на спора и претенцията на К. за присъждането на разноски, на същия следва да бъдат присъдени сторените такива в размер на 10 лв. представляващи заплатената държава такса.

Воден от горното, Административен съд София- град, Трето отделение, 45 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Д. К. отказ за издаване на свидетелство за управление на МПС, обективиран в писмо с рег. № 433200-64430 от 15.06.2021 г., подписано от началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

ИЗПРАЩА преписката на началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР за произнасяне, съобразно мотивите на решението и съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, в 7 – мо дневен срок от влизането в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА КАТ – СДВР да заплати разноски в размер на 10, 00 лева, представляващи държавна такса.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщението да страните.

На основание чл. 138, ал. 1 АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: